

POSTANOWIENIE

Dnia 29 stycznia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Kozielowicz

na posiedzeniu
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 29 stycznia 2013 r.,
sprawy E. P. i Z.K.
skazanych z art. 282 k.k.,
z powodu kasacji wniesionych przez obrońcę skazanych
od wyroku Sądu Okręgowego w G.
z dnia 27 kwietnia 2012 r.,
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w G.
z dnia 29 czerwca 2011 r.,

oddala obie kasacje jako oczywiście bezzasadne, a kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciąża skazane w częściach na nie przypadających.

UZASADNIENIE

Kasacje obrońcy skazanych E. P. i Z. K. są oczywiście bezzasadne.

W obu kasacjach sformułowano zarzuty:

- 1) rażącego naruszenia przepisów prawa procesowego – to jest art. 457 § 3 k.p.k.,
- 2) rażącej obrazę przepisów prawa materialnego – to jest art. 282 k.k. i art. 191 § 2 k.k.,
- 3) rażącej niewspółmierności orzeczonej kary pozbawienia wolności wynikającej z rażącego naruszenia prawa materialnego, a to art. 53 k.k.

Odnosząc się do tych zarzutów Sąd Najwyższy stwierdził co następuje.

ad. 1 Uzasadnienie wyroku sądu odwoławczego sporządza się po wydaniu wyroku. Niemożliwe jest zatem, z logicznego punktu widzenia, aby wadliwości tego dokumentu procesowego miały jakikolwiek wpływ na zapadły wcześniej wyrok. Gdyby zaś zinterpretować podniesiony w kasacji zarzut obrazy art. 457 § 3 k.p.k. w ten sposób, że w istocie dotyczy on obrazy art. 433 § 2 k.p.k., to również tak „odczytany” zarzut jest oczywiście bezzasadny, co trafnie wykazał oskarżyciel publiczny w odpowiedziach na obie kasacje (pisma z dnia 24 września 2012 r.).

ad. 2 Nie można z powodów podanych przez oskarżyciela publicznego w odpowiedziach na wniesione kasacje podzielić wywodów obrońcy skazanych odnośnie rażącej obrazy przepisów prawa materialnego. Podzielając w tym zakresie stanowisko oskarżyciela publicznego i nie widząc potrzeby jego powtarzania w uzasadnieniu postanowienia, Sąd Najwyższy odsyła w tej części do lektury obu odpowiedzi na kasacje.

ad. 3 Skarżący dostrzega, że z art. 523 § 1 k.p.k. jasno wynika, iż „kasacja nie może być wniesiona wyłącznie z powodu niewspółmierności kary”. „Wiąże” zatem ten zarzut z zarzutem rażącego naruszenia art. 53 k.k.

Tak podniesiony zarzut, w realiach niniejszej sprawy, musi być oceniony jako typowy zarzut apelacyjny. Przypomnieć należy, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego prezentowany jest pogląd, że zakaz z art. 523 § 1 k.p.k. nie może być omijany przez formułowanie w kasacji zarzutu obrazy np. przepisu art. 53 k.k. czy art. 69 k.k., albowiem zarzut dotyczący wymierzenia kary nieodpowiadającej dyrektywom wymiaru kary jest zarzutem o jakim mowa w art. 438 pkt 4 k.p.k., czyli zarzutem rażącej niewspółmierności kary, a nie obrazy prawa materialnego.

Przedstawione względy zdecydowały, że Sąd Najwyższy oddalił obie kasacje jako oczywiście bezzasadne (art. 535 § 3 k.p.k.).